

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ СЛЕПЕЦЪТ

Част 3 от „Лари Клейтън“

chitanka.info

Всички познаваха слепия уличен музикант. Всеки ден в ранни зори облеченият изцяло в черни кожени дрехи човек седнаше на ъгъла на 42-ра улица и Парк Лейн и стоеше там до 9–10 часа вечерта. В свиренето му имаше някакъв ритуал, който никой от любопитните минувачи досега не бе успял да разгадае: преди от шестте струни на китарата му да започнат да се леят вълшебните звуци на очевидно любимото му фламенко, той сваляше огромните си черни очила, които сякаш покриваха половината му лице, и вдигаше очи нагоре. Стоеше така една-две минути, свеждаше поглед, бавно докосваше с пръсти, сякаш галеше, всяка една струна и едва тогава започваше с вълшебствата си. Някои от постоянните минувачи се кълнях в майка си и баща си, че са го виждали един или два пъти да плаче; освен тях обаче никой не бе ставал свидетел на проява на каквато и да било емоция от негова страна. Слепият музикант сякаш беше издялан от камък.

Отначало хората го мислеха за несретник, който се мъчи да изкара някой-друг долар отгоре на пенсията си за инвалидност, и затова редовно му подхвърляха дребни пари. Много скоро обаче всички разбраха, че той не свири за пари: пред него нямаше шапка, кутия или каквото и да било, а центовете така си и стояха на тротоара, докато не ги отмъкнеха бързоходните негърчета, които в последно време сякаш бяха наводнили Майами.

Една сутрин обаче слепецът не се появи както обикновено. Нямаше го сутринта, когато отивах на работа. Нямаше го и по обяд, когато излязох, за да хапна набързо в „Макдоналдс“. Нямаше го и следобед, когато си тръгвах. Признавам, че дотолкова бях свикнал с него — все пак го виждах всеки Божи ден в продължение на десетки години — че дори се разтревожих да не би да му се е случило нещо. Не че знаехме на колко години е — сякаш всички възможни възрасти от 18 до 60 години се бяха слели в него, придавайки му странен вид: както младежки, така и старчески. Но дори в крайна сметка да беше и на две години, в този покварен мегаполис имаше достатъчно откачалки, готови да пречукат когото и да било само заради идеята.

Тъй като утре не бях на работа, реших да се поразходя до плажа... или поне до онова, което беше останало от него. Знам — сегашното поколение едва ли помни какви блестящи плажове имаше едно време във Флорида. Хората се тълпяха тук от всички краища на

света, само и само за да могат да разказват после как са изкарали една невъобразимо приятна почивка в Майами Бийч.

Сега обаче, 60 години по-късно, всичко вече е минало и присъства само на пощенските картички от едно време. Апропо, сега вече и пощенски картички никой не използва. Всичкият този Интернет, просмукал се в нас, вече започва да ми омръзва. Сякаш светът вече е съставен само от работи, щъкащи бездушно сред милиардите тонове метал и силикон, някога наричал се Майами, а сега представляващ просто един обикновен смърдящ мегаполис като всички останали по планетата.

Унесен в собствените си мисли, не усетих как стигнах до океана. По навик устните ми сякаш сами се разтегнаха в усмивка и вдишах с пълно гърло. Едно време щях да почувствам горчиво-соления мирис, който в детството ми винаги караше коленете ми да омекват. Сега обаче усетих само вонята на петрол, боклуци и метал.

Недалеч от мен стоеше облечен изцяло в черно мъж, впил ръце в парапета. Когато се приближих до него, видях, че това е слепият уличен музикант, който бе липсвал на всички цял ден. Без да знам защо, го заговорих:

— Чудесна вечер, нали, сър?

Той бавно се обърна към мен. Видях, че под тъмните стъкла на огромните му очила се стичаха тежки мъжки сълзи.

— Напротив — изрече той с плътен дрезгав глас, от който ме побиха тръпки. Едва сега осъзнах, че за толкова години досега никой не го беше чувал да говори. — Вечерта е най-малкото чудесна. По-скоро бих казал, че е отвратителна — като всяка една вечер в този град.

— Не ви разбирам...

— Става въпрос за всичко наоколо, което вече е различно. Цялата тази смрад ме кара да тръпна от погнуса, че съм още жив. А вас ви познавам. — без каквато и да е пауза продължи той. — Вие работите в същата сграда, пред която седя и аз. Всеки ден минавате покрай мен. Познах ви по стъпките — поясни той, явно осъзнавайки, че думите му са, меко казано, странни.

— Радвам се, че поне някой в този квартал ме познава — усмихнах се неволно аз. — Между другото, днес не ви видях...

— Естествено. Всяка година на този ден дори не докосвам китара. Предпочитам да се поразходя из така наречения „град“. На

тази дата преди много-много години загубих очите си.

— О, извинявайте...

— Няма нищо. И без това не съм го разказвал на никого. А трябва. Ако човек държи болката си постоянно в себе си, то рано или късно експлодира.

О, Боже, как го разбирах само!...

— Помните ли онези прастари автобуси — първите, в които вкараха микромезонен двигател?

— Да, но тях ги изтеглиха от обращение преди доста години...

— Преди 70, да бъдем точни. Тогава бях още млад, пълен с енергия... и влюбен. Влюбен в една жена, която пък на свой ред ме накара да се влюбя във фламенкото. Бях хлътнал до уши, а насреща получавах нула внимание. Е, бяхме просто приятели, докато тя се усети какво, за Бога, иска. Не мога да ви опиша каква болка ми причиняваше това — представете си, че сте обречени с дни, месеци, години да седите срещу един човек, да искате да му дадете всичко, което имате, но да не можете дори да го докоснете по ръката, за да не би случайно да уроните имиджа му, като при това сте принуден да изслушвате всички глупости за това, колко прекрасни и приятни хора са били бившите ѝ приятели...

Слепият замълча за момент и бавно свали очилата си. Поразих се от вида на белезите, които покриваха лицето му около очите. Сякаш някой се бе докопал до музеен самурайски меч и дълго и безмилостно бе кълцал плътта му, докато най-накрая тя не бе станала моравочервена и възпалена по краищата като цирей.

— Всеки ден минавах покрай мястото, където работеше, взимах я и отивахме на кафе — дочувах като през плътен воал думите на слепия. — По нейно настояване обаче заведението, където ходехме, беше на другия край на града — да не би случайно да я видят с мен... Веднъж, както винаги, се бяхме качили на такъв автобус, за какъвто ви говорех преди малко. Не знам Бог или дявол се намеси тогава, но в крайна сметка резултатът бе налице — катастрофирахме, и то жестоко. Преобърнахме се на една страна и не можехме да излезем, понеже вратите и прозорците бяха блокирали. Не можеха да ни извадят веднага, понеже помните колко метал бяха наблъскали онези глупаци от безопасността на движението. Изведнъж някой изпищя: „Двигателят ще избухне!“ и паниката стана пълна. Моята любов бе

седнала точно до отделението, където беше моторът, и не можеше и да помръдне заради предпазния колан, който бе блокирал. Ако не станеше чудо, в скоро време мезонната радиация щеше да я довърши. Хвърлих се напред и започнах да се боря с двигателя, без въобще да ме е грижа какво ще стане с мен. Успях да измъкна пет-шест от инжекторите, преди проклетото нещо да гръмне. По някакъв начин поех цялата взривна вълна и по-голямата част от радиацията върху себе си... и най-вече върху очите си.

Слепецът млъкна и обърна пустите кухни на очите си към мен.

— Лежах два месеца в болница — продължи той след малко. — Както и предполагам, когато излязох, тя вече беше успяла да си намери друг любовник и не искаше и да ме гледа. Не че бях много за гледане, но както и да е. Продадох всичко, което имах, оставих си едно мазе, което някога бях ползвал за студио, само за да имам покрив над главата си. Сега ме виждате какво представлявам — пуста развалина, човешка черупка, която живее по навик и само веднъж в годината, на тази дата, си спомня, че някога е чувствал каквото и да било.

Застинах като попарен. Думата „студио“ успя да свали пердето пред очите ми, което още от началото на разговора ни ми бе пречило да видя очевидното.

— Вие не сте ли...

— Да, Лари Клейтън. Или по-точно — бях Лари Клейтън. Някога. Кой ли сега си спомня за него обаче? Сега на сцената са много по-актуални изпълнители. Музиката, сър... трябва да знаете, че е като любовта: когато мине достатъчно дълго време, всичко се забравя и на дневен ред идват нови звезди. А старите — кучета ги яли. Както и да е. Прощавайте, че ви натоварих.

И преди да успея да реагирам по какъвто и да било начин, слепецът сложи черните си очила и тръгна с бавни стъпки към спирката на метрото. Дълго време не можех да се помръдна от мястото си. Вятърът брулеше лицето ми и пресушаваше за секунди сълзите, които се стичаха по бузите ми още откакто уличният музикант бе на половината от разказа си. В крайна сметка осъзнах, че вече е крайно време да се прибирам в тесния апартамент, където сигурно вече с часове ме чакаше жена ми, която някога бе била голямата любов на човека, заминал си преди малко.

©, 2001, *Сибин Майналовски*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.